

"ბიბლიოთაპერა აღარ იქნება დაუცველი სახლები"

კვირეული დაპირებითა და საჩუქრებით დაიხურა

ვერა ცეციძი

პრეცენტები
სახელმწიფო საკონცერტო დარბაზი
"ლომისა - 10"
საიუბილო კონცერტები
დას: 19:00 სთ.

კონცერტულორის დიდი დარბაზი
საერთაშორისო კონცერტების
("ხელოვანები იყვალევენ ევროპას თბილისში")
საზოგიმი დახურვა
დას: 19:30 სთ.

თეატრები

თეატრალური სარდაფი რუსთაველზე
ლალი რისება
"შერმეტრა"
რეჟისორი: დამიტრი ლეთისიაშვილი
დას: 20:00 სთ.

თეატრალური სარდაფი ვაკეში
ანგონ ჩეროვი
"ძა ვანა"
რეჟისორი: ოთარ ეგაძე
დასასწილი: 19:00 სთ.

სანდრო ახმეტელის სახელობის დრამული თეატრი
აკ მორჩილაძე
"ფაქტობრილის ჭურის ძალები"
რეჟისორი: დავით ანდლულაძე
დას: 18:00 სთ.

თავისუფალი თეატრი

"არდილები"
რეჟისორი: გიორგი შალეტაშვილი
დას: 19:00 სთ.

სამეფო უბრის თეატრი
კაბა ბაკურაძე
"ჩემად, რევეტიცია!"
დას: 19:00 სთ.

ციკვი
საქართველოს, უკარისია და რუსთავის საცირკო ხელოვნების
ოსატატიანი ნიმუშდევნა
დას: 12:00; 15:00 სთ.

კიბოთიატრები

ამირანი
"მძევალი"
დას: 12:00 სთ.

"ჯვაროსნები"
დას: 11:00; 16:00; 19:00; 22:00 სთ.

რუსთაველი
"დაიკედე"
დას: 14:00 სთ.

"ჯვაროსნები"
დას: 11:00; 16:00; 19:00; 22:00 სთ.

გამოცხადები

ქარვასლა
ეროვნის კულტურული კონცერტის 50 წლისთავისადმი მიძღ-
ვნილი პლაკატების გამოფენა

ხელოვნების საერთაშორისო ცენტრი
საუბალეო გამოფენა-აქცია
გახსნა: 17 საათზე

ჯანანდის სახელობის ისტორიის სახელმწიფო მუზეუმი
"ოქტომბერის კოლექტორი - მიზანი და რეალობა"
(გრინი გათხრების დროის აღმოჩენილი ნივთების ექსპოზიცია)

გოვეთის ინსტიტუტი
გერმანული და საბჭოთა პროგრამის მიზანი პლაკატების გა-
მოფენა
"ომისდროინდელი პროგრამა კავკასიაში"

ქარვასლა
"ბავშები მშევიდობისთვის"
პოდი

ერმან მსახურდას ნამუშევრების გამოფენა
"ჩერიული ნამუშევრები"

ეროვნული გალერეა
"წინა საუკუნის ქართველები"
(ნინო ფურცელის დამოუკიდებულების მიზანი)
სოფო ტაბატაძე - ინსტალაცია

ნორა ნორენი
ჯუფი ნერვები

კლუბი
"ერმან და კალანდაძის ნამუშევრების გამოფენა
"ჩერიული ნამუშევრები"

გროვნული გალერეა
"წინა საუკუნის ქართველები"
ნინო ფურცელის დამოუკიდებულების მიზანი)
სოფო ტაბატაძე - ინსტალაცია

კლუბები

ნორა ნორენი
ჯუფი ნერვები

დაილექტურული პრემია "საბასა" მესვეურებისთვის და
არ მარტო მარტინი

ნერები, და რიკო, ნებისმიერი ფსიქიურად ჯამზრთელ მნერ-
ალი, და მთ შორის მეც, უზადა გაუხადებეს, თუკო რომელიც სამა-
რთლიანად ჩატარებული და არ მოგვიარების მიზანი მოგვიარების მიზანი

არ მოგვიარების მიზანი მოგვიარების მიზანი მოგვიარების მიზანი
მოგვიარების მიზანი მოგვიარების მიზანი მოგვიარების მიზანი

მეტერი მოგვიარების მიზანი მოგვიარების მიზანი მოგვიარე

კარიბეან განატოვა თაროვამისგადა

አንቀሳብ ደንብ

შეიძლის უპასუხოდ თატოვაბული შეკითხვა

როდესაც პირველად ჩვენი ტე-
ლეეთერიდან ამერიკის შეერთებუ-
ლი შტატების პრეზიდენტის ჯორჯ
ბუშის საკანაუდო ჩამოსვლის შე-
სახებ შევიტყვე, მეგონა, მომეჩვე-
ნა. რატომძაც თავიდან ვერაფრით
ვიჯერებდა. ეტყობა, მე იმ თაობას
მოვეკუთვნება, რომლისთვისაც მა-
ერიკის პრეზიდენტის საქართვე-
ლოში ვიზიტი ასე იოლად დასაჯე-
რებელ-წარმოსადგენი, ფსიქოლო-
გიურად აღსაქმელი არ არის. საკ-
მაოდ დიდი ვიყავი, როდესაც
Coca-Cola პირველად გავსინჯე და
მისი განსაკუთრებული გემო თით-
ქოს დღესაც მახსოვეს. სხვადასხვა
ნიუანსზე აწყობილი ჩემი ბავშვობ-
ის ამერიკანიზირებული ასოცია-
ციების გახსენება ძალიან შორს წა-
შიყანს. არც ვიცი, რომელი ერთი
კონკრეტული დეტალი გამოვყო -
ჩემი პირველი ლევისის ჯინსი, ჩემი
ამხანაგის ამერიკის დროშის შეფე-
რილობის ჯემპრი, რომელიც მას
ბებიამ მოუქსოვა და ჩვენი სკოლის
დირექტორი ჩაცმას უკრძალავდა,
ვრანგლერის ქურთუკი, ანუელა
დევისის თაგისუფლება, რომელიც
რატომძაც ძალიან მანუხებდა და
ვხატავდი კიდეც, დისნეის მულტ-
ფილმები და ჩემი მეორე მეგობრის
მიკიმაუსებიანი ცხვირსახოცი,
რომლისაც წარმოუდგენლად მშუ-
რდა, კინოფილმი "Судьба солдата
в Америке", რომელზედაც მშობ-
ლებმა წამიყვანეს, რეი ჩარლზი,
ლუ ამსტრონგი, ფრენკ სინატრა,
არეტა ფრანკლინი, ჯენის ჯოპლი-
ნი, ჯიმი ჰენდრიქსი, ელვის პრეს-
ლი, ჩემი პატარა ოთახის კედელზე
გაკრული ამერიკის დროშა, პირვე-
ლად წაკითხული ფოლკნერი, ჰემი-
ნგუე, პირველად მონეული "ნაღ-
დი" ამერიკული მალბორო თუ უმ-
რავი სხვა რამ. თექვსმეტი წლის
ვიყავი, როდესაც მამაჩემთან ერთ-
ად მოსკოვში აღმოჩნდა. მისმა მე-
გობრებმა ქალაქებარეთ რესტორა-
ნში დაგვპატიუეს, სადაც ჩვენთან
ერთად სტუმრებს შორის ცნობილი
ამერიკული ქანთრის მომლერალი
ჯონ ბაეზიც იყო. სუფრა ცალკე
კუპეში იყო გაშლილი. ბაეზი მთე-
ლი სალამო გიტარის თანხლებით
სუფთა ამერიკულ მუსიკას ასრუ-
ლებდა. ცოტა ხანში ამერიკელმა
მომლერალმა რესტორნის სცენაზე
ასევლა და დამსწრე საზოგადოები-
სთვის სიმღერა, მიმართვა მოინ-
დომა. ერთ-ერთ რუს სტუმარს თა-
რჯიმნობა მოუწია. მომლერალმა
თავისი გამოსვლა ასე დაიწყო: "ე
ამ სიმღერას ცისხებში მჯდომა ასთა-
ბით საბჭოსა დისიდენტს უუძღვ-
ნი". ამ სიტყვებით რესტორნის და-
რბაზში გამოწვეული შოკი, სიჩუმე
და თარჯიმის კონფუზი, რომელმ-
აც თარგმანზე უარი განაცხადა,
კარგად მახსოვეს. თუმცა, სიტყვა
"დისიდენტი" დიდ გადათარგმნას
არც ას საჭიროებდა. მართლად,
დაგპრირდთ, რომ ამერიკასთან და-
კავშირებული მოგონებებით თავს
არ შევანენდით, მაგრამ, მონონი,
არ გამომივიდა. ამერიკა - შორეუ-
ლი, უცნობდა, ამავე დროს, ძა-
ლიან ნაცნობი, სანატრელი დეტ-
ლებისგან შემდგარი თავისუფლე-
ბის ს სმბოლო, რომელზეც ჩემი
მშობლების, ბებიებისა და ბაბუები-
ს თაობა ლაპარაკასაც კი ერიდე-
ბოდა. ერთადერთი, რაც ბებიაჩე-
მისგან მახსოვს, ეს "ამერიკელების
დახმარების", "ამერიკული ტუშონ-
კის" მოგონება და გამოთქმა "თожე
მე ამერიკელი დედოფა" იყო.

ამერიკის პრეზიდენტი თბილი-
სში ჩამოდის. ამაზე ნამდვილად,
არც მე და არც, მით უმეტეს, ჩემს
მშობლებს, არც უოცნებიათ.

***

ბუშის თბილისში ჩამოსვლის
დღეს ჩვენს ოჯახში, ისევე როგ-
ორ და მე და არც, მით უმეტეს, ჩემს
მშობლებს, არც უოცნებიათ.

თითო წითელი მიხაკი და სიჩუმე
არც ერთი გალიმება, ადამიანური
სითბო, გადალაპარაკება, ემოცია
კონტაქტი. მხოლოდ სამხედრო
ტექნიკის, ჯარისკაცების მშებრ-
ის ხმა და ომის დროინდელი სიმ-
ღერები. უზარმაზარი, ცივი ქვეყ-
ნის პომპეული აღლუმი და მეტა-
არაფერი. ასეთია ჩემი აზრი.

თბილისში პატარა აეროპორტი
ის დიდი ნერვიულობის ფონზე
როგორც იქნა, ამერიკის პრეზიდე-
ნტის თვითმფრინავები გამოჩნდა
და მათ მასტებაბთან შედარებით
თბილისის აეროპორტი კიდევ უფ-
რი პატარა, მღლელვარება კი კიდევ
უფრო ლოგიკური, ბუნებრივი გა-
მოჩნდა. მე პირადად ტელევიზორ
თან გიუივით ყველა ფერზე ვნერ
ვიულობდები: ვაითუ ამ ზომის ტრა-
პი არ გვაქსეს, ვაითუ არ მიწვდეს
ან იყანყალოს, წითელი ხალიჩა
ხომ არ დაავინებდათ, ჯარისკაცებს
რამე არ შევძლოთ. რატომ ენერ
ვიულობდები, კაცმა არ იცის. ტრაპ-
იც მოერგო, თვითმფრინავის კარ-
იც გაიღო და ასეთი ნაცნობი ხელ-
ის დაქნევით ამერიკის პრეზიდენტი
ტი და პირველი ლედი გამოჩნდენ
აი, ამ მომენტში პირველად ცრემ-
ლი მომერია. ჩემი ქალიშვილები
რომლებსაც ამერიკა, თავისუფ-
ლების ცნება უფრო ბუნებრივად
აქცით გათავისებული, გაკვირვებუ-
ლები მიყურებდნენ. ჩემმა უფროს
მა ქალიშვილმა კა, რომელიც ამჟა-
მად მოსკოვში სწავლობს, წინასწ-
არ გამაფრთხილა, რამენაირად
ეცადე, ამერიკას პრეზიდენტის
ეკონომიკი არ გამოგრჩეს, ერთ-
ერთი ყველაზე შთაბეჭდავი სანა-
ხაობა არის. ესკორტიც ვნახე
როგორც შემდგომ საქართველოს
მთავრობის ერთ-ერთი წევრი მიუ-
ვებოდა, ყველაზე დიდი შთაბეჭ-
დილება, მასზე პირადად, აეროპო-
რტის მთელი ტრასის სიგრძეზე
შეკრებილი ხალხის რაოდენობამ
უბრალო მუყაოზე შეცდომიანი ინ-
გლოსურით დანერილმა ტრანსპა-
რანტებმა, ამერიკის თვითნაკეთმა

***

ბუშის თბილისში ჩამოსვლის
დღეს ჩვენს ოჯახში, ისევე როგორც საქართველოს ნებისმიერ სახლში, ტელევიზორი დილიდან ჩართული იყო. მე მოსკოვში გამარჯვების დღისადმი მიძღვნილ აღლუმსაც ვუყურებდი. და კვლავ ბაგშვინამ მახსენდებოდა - საბჭოური, უსახური, ცივი, არაფრის მთქმელი, მხოლოდ შემასწინებელ-დამთრგუნველი აღლუმები. მართალია, წელს წითელ მოედანზე ნაკლებად მიღიტარისტული შოუ მოაწყვეს, მაგრამ ათწლეულების განმავლობაში ასეთ ნაცნობ, საძულველ განცყობილებას, აურას მაინც ვერა და ვერ გასცდნენ. მოსკოვის ნაცრისფერი ცა, ლენინის გამოსახულებიანი დროშები, მავზოლეუმი, სატვირთო მანქანები ჩასმული ხელოვნურად გამოწყობილი ვეტერანები, მანც საბჭოურად დეკორირებული „გუში“ შენობა, პუტინის ცივი თვალები, ცოტა დაძაბული სტუმრები, ენით აღუნწერელი არაელეგანტურობისა და სიუბრალოვის რუსეთის პირველი ლედი ასეთ ტიპურ თეთრ ფეხსაცმლებში, უბადრუები, მაგრამ სიმბოლური

ის, ფაქტობრივად, არც ერთი კონ-
ცერტი არ გამიტონია. მართლაც
გასაგიშებელია! ჰოდა, ამერიკის
პრეზიდენტიც გაგიშდა, ყველანა-
ირი პროტოკოლი, პროგრამა, უსა-
ფრთხოების ნორმები დაარღვია
და ზესახელმწიფოს მეთაურიდან
ქართული კულტურის, კოლორიტ-
ის, თბილისის სილამაზით აღტა-
ცებულ, მონუსხულ ადამიანად გა-
დაიცა. ხორუმის, ჯუთას, პატარა
კინტოს შემხედვარეს ცრემლები
მომდიოდა. არა, არ ვტიროდი. ისე,
უბრალოდ, ცრემლები თავისითავ-
ად, ჩემად ჩამომდიოდა და რა
ვენა? გინდა თუ არა, გულახდილი
იყავიო და ვარ. სხვათა შორის,
ჩემს შეიღებს ეს ცრემლები ნაკ-
ლებად უკიირდათ. ძალიან არ მინ-
და, რომ ვინმექს ვაწყენინო, მაგრამ
ამავე საკმაოდ მოუხერხებელი გუ-
ლახდილობიდან გამომდინარე, პი-
რადად ჩემი და საზოგადოების
უდიდესი ნაწილის აზრი მაინც უნ-
და ვთქვა. საერთო ჯამში სალამოს
შთანმეტებადობის მიუხედავად, რე-

შეისორის თუ არ ვიცი ვისი, საკმა-ოდ სერიოზული ლაფსუსი, შეიძ-ლება ბუშისთვის არა, მაგრამ ჩვე-ნთვის აშკარა იყო. ამ საღამოს ხომ ჩვენი, ჩვენი კულტურის, შესაძლე-ბლობების, პოტენციალის მაქსი-მუმი უნდა ყოფილიყო წარდგენი-ლი?!

შესაბამისად დარწმუნებული ვარ, რომ ნანი ბრეგვაძისა და მამა-კაცთა გუნდის მიერ შესრულებუ-ლი "თბილისი" ბევრად უფრო გა-მართლებული, შთამბეჭდავი, ხა-რისხიანი, ქართული კულტურის ამსახველი და სულ სხვა "შიკის" მქონე იქნებოდა. ეს წერილი უშუა-ლოდ 9 მაისის საღამოს რომ დამე-ნერა, ემოციურად იმდენად აღელ-ვებულ-ამაღლებული ვიყავი, შეიძ-ლება პროგრამა ასე არ და ვერ გა-მერჩია, ჩაგრძელომდი, მაგრამ დღეს, დამშვიდებულზე, აშკარად ვგრძინოს, და არა მარტო მე, რომ რეჟისორის მიერ სერიოზული გე-მოვნებითი ხარვეზი იყო დაშვებუ-ლი. ყველამ ვიციო რუსული გამო-თქმა "Не в службу, а в дружбу",

მაგრამ მერწმუნეთ, არის შენი ქვ-ყნისთვის, ხალხისთვის საპასუხ-ს სმგებლო ისეთი მომენტები, რ-დესაც მეორე გამოთქმა უფრ-სწორია - "дружба - дружбой, служба - службои".

ამავე საღამოს, მოგვინები-თავისუფლების მოედანზე მდებ-რე "საქართველოს ბანეში" თბ-ლისში ჩამოსული უცხოური პრ-სისთვის გამართულ მიღებაზე ვ-ყავი მიპატიუებული. ბევრის მნა ველი უცხოელი უურნალისტებ-რომლებიც რეალურად მსოფლ-მედიის ელიტას წარმოადგენე-თბილისის სილამაზისგან, კოლ-რიტისგან, მორთული აპნოთუ-ნისგან, მოცეკვავე ბუშისგან, ა-ფრთხოვანებული პირველი ლედი გან, კმაყოფილად მოლიმარი სა კაშვილისგან მიღებულ შთაბეჭდ-ლებებს ვერ მალავდნენ. ალფრი-ვანებას ერთმანეთს და მიღება-დამსწრე ქართველებს მხოლო უცხოელებისთვის დამახასიათ-ბელი უშუალობით უზიარებდნე-

მაგრამ მერწმუნეთ, არის შენი ქვე-
ყნისთვის, ხალხისთვის საპასუხი-
სმგებლო ისეთი მომენტები, რო-
დესაც მეორე გამოთქმა უფრო
სწორია - "დრუჯა - დრუჯბი, ა
სუჯბა - სუჯბი".

ამავე საღამოს, მოგვანებით,
თავისუფლების მოედანზე მდება-
რე "საქართველოს ბანკში" თბი-
ლისში ჩამოსული უცხოური პრე-
სისთვის გამართულ მიღებაზე ვი-
ყავი მიპატიუებული. ბევრის მნახ-
ველი უცხოელი უურნალისტები,
რომლებიც რეალურად მსოფლიო
მედიის ელიტას წარმოადგენებ,
თბილისის სილამაზისგან, კოლო-
რიტისგან, მორთული აანოთუბ-
ნისგან, მოცეკვავე ბუშმისგან, ალ-
ფრთოვანებული პირველი ლედის-
გან, კამაყოფილად მოლიმარი საა-
კაშვილისგან მიღებულ შთაბეჭდი-
ლებებს ვერ მალავდნენ. ალფრთო-
ვანებას ერთმანეთს და მიღებაზე
დამსწრე ქართველებს მხოლოდ
უცხოელებისთვის დამახასიათე-
ბელი უშუალობით უზიარებდნენ.

კორდონს მივადექით და ხასის მასაში კინალამ გავიჭყლიტო, თანაც უშედეგოდ. პუშკინის უჩიდან მოედანზე შეღწევის ცდელობაც ასეთივე უშედეგო იმოჩნდა და ქუჩიდან ქუჩაზე სიბილის, ნერვიულობის, ჟყლეტის მდეგ გადავწყიობეთ, ისევ სახში, ტელევიზორთან დაგრძნეულიყავით (ჩამეხედა წესიერად ისანვევში!), თუმცა, არ მინანია, ნაიდან ტელევიზორით ჯორჯუშის პარლამენტში ვიზიტი, ლოკა ბუშის ამერიკულ სკოლაში და გრის სახლში მისვლა უფრო რულყოფილად ვნახე. აქვე არ შესლება არ აღვნიშნო ქართულ-ამერიკული დროშებით, წითელი ხაიჩებითა და ყვავილებით მორული საქართველოს პარლამენტი შენობის ეფუქტურობა, პომპეურობა. შავებში ჩატმული ნინო ხავანიას დანახვამ კი იდევ ერთხლ დამარნმუნა იმაში, რომ ამ საერთო დღეს საქართველოს, მის თავრობას, ხალხს ძალიან მტკიცვულად აკლდა ზურაბ უვანია. როდესაც სახლში მისულმა ტე-

100 200 300 400 500

ლევიზორში დავინახე, რომ დაცვა
ამ ჯებირები მოხსნა, ათლეტური
აღნაგობის ზანგი ინსტრუქტაჟს
იძლეოდა და შეუმოწმებელი ხალ-
ხის მასები მოედანზე შეუშვეს, და-
ცვის სამსახური ამერიკის პრეზი-
დენტს გაუკონტროლებელ ხალხ-
თან არ მოუშვებს-თქმ, შემგრინდა
და ისევ უნებლივ ნერვიულობამ
ამიტაცა, მაგრამ, საბედნიეროდ,
ისევ ამაოდ.

თ, თანაც უშედეგოდ. პუშკინის უჩიდან მოედანზე შეღწევის ცდელობაც ასეთივე უშედეგო იმოჩნდა და ქუჩიდან ქუჩაზე სიბილის, ნერვიულობის, ჟყლეტის მდეგ გადავწყვიტეთ, ისევ სახში, ტელევიზორთან დავძრუნებულიყავით (ჩამეხედა წესიერად ისაწვევში!), თუმცა, არ მინანაა, ნაიდან ტელევიზორით ჯორჯუშის პარლამენტში ვიზიტი, ლორა ბუშის აქტრიკულ სკოლაში და გნის სახლში მისვლა უფრო რულყოფილდ ვნახე. აქვე არ შესლება არ აღვნიშნო ქართულ-ამერიკული დროშებით, ნითელი ხაიჩებითა და ყავილებით მორულა საქართველოს პარლამენტი შენობის ეფექტურობა, პომპეურობა. შავებში ჩაცმული ნინო განიას დაახვამ კი კიდევ ერთხლ დამარნმუნა იმაში, რომ ამ საერთო დღეს საქართველოს, მის თავრობას, ხალხს ძალიან მტკიცეულდა დალდა ზურაბ ქვანიძა.

ამერიკის შეერთებული შტატების პრეზიდენტმა და პირველმა ლედიმ საქართველო რამდენიმე დღეა, რაც დატოვეს. მე და ჩემი შვილები ბუშის თბილისში ვიზიტის ამსახველ კადრებს ტელევიზორში მეასედ ვუყურებდით. ამ დროს დაიწყო დოკუმენტური ფილმი „ვარდების რევოლუცია შტატივის გარეშე“, რომელშიც 22 ნოემბრის პარლამენტის შტურმი, ჩახერგილი ქუჩები, ნიღბანი ჯარი, ვარდიანი სააკაშვილი და კიდევ უამრავი ისეთი დეტალი იყო, რომელიც თითქოსდა მივიწყებული გვაქვს. უცბად ჩემი ერთ-ერთი ქალიშვილი მეკითხება: „რატომ არის, რომ ასეთ ესქეტრემალურ მომენტებში უფრო მძაფრად გრძნობ, როგორ გიყვარს შენი ქვეყანა, ყოველდღიურ ცხოვრებაში კი თითქოს გავიწყედება?!“

მართალი გიოხრათ, მე ამ შეკითხვაზე პასუხის გაცემა გამიჭირდა.

